

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Petra Příhody v právní věci **žalobce U. spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Těmínem, PhD., advokátem se sídlem Praha 1, 28. října 1001/3, proti **žalovanému Českému báňskému úřadu**, se sídlem Praha 1, Kozí 4, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/I/04/138 a č. j. 998/II/04/138, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 170/2004-61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 170/2004-61, pokud jím byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/I/04/138, **se z a m í t á .**
- II.** Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2004, č. j. 8 Ca 170/2004-61, pokud jím byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojil kasační stížností proti shora označenému usnesení, jímž Městský soud v Praze nepřiznal žalobě odkladný účinek, dále žalobu odmítl a konečně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce podal dne 12. 8. 2003 k Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně (dále jen „OBÚ v Kladně“) žádost o povolení hornické činnosti dle plánu otvírky přípravy a dobývání v dobývacím prostoru V. OBÚ v Kladně rozhodnutím ze dne 9. 12. 2003, č. j. 9531/03/511.4/FRI, vyslovil, že pan S. N. není účastníkem řízení zahájeného na základě

uvedené žádosti; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 12. 2003. Dále OBÚ v Kladně rozhodnutím ze dne 16. 1. 2004 povolil na základě řízení provedeného podle § 17 zákona ČNR č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, žalobci provádět v dobývacím prostoru V. hornickou činnost podle plánu otvírky, přípravy a dobývání, schváleného závodním lomu panem K. v červenci 2003 a zaevidovaného OBÚ v Kladně pod č. j. 6356/2003, dále schválil podle § 41 písm. c) zákona ČNR č. 61/1988 Sb. návrh na vytvoření finančních rezerv na sanaci a rekultivaci pozemků dotčených dobýváním v uvedeném dobývacím prostoru, a konečně stanovil podmínky, které měl žalobce při provádění hornické činnosti dodržet; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 2. 2004.

Proti rozhodnutí ze dne 9. 12. 2003 (o účastenství) podal pan S. N. dne 29. 1. 2004 odvolání. Český báňský úřad shledal v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/I/04/138, odvolání opožděným; výrokem je však nezamítl, nýbrž konstatoval, že přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu podle § 60 správního řádu č. 71/1967 Sb. a podle § 65 odst. 1 a 2 tohoto předpisu rozhodnutí OBÚ v Kladně ze dne 9. 12. 2003 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Pan S. N. dále napadl odvoláním, sepsaným dne 29. 1. 2004 a doručeným dne 3. 2. t. r., rozhodnutí OBÚ v Kladně ze dne 16. 1. 2004 (o povolení hornické činnosti žalobci). Český báňský úřad poté rozhodnutím ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, rozhodl – podle záhlaví rozhodnutí – o tomto odvolání tak, že napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu podle § 60 správního řádu č. 71/1967 Sb. (z předkládací zprávy OBÚ v Kladně, nikoliv však z rozhodnutí samotného, vyplývá, že odvolání bylo považováno za nepřipustné), a ve smyslu § 62 odst. 1 písm. c) téhož předpisu rozhodnutí OBÚ v Kladně ze dne 16. 1. 2004 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se zabývá rovněž opožděným odvoláním obce V., aniž by ze záhlaví a z výroku rozhodnutí bylo patrné, že o něm rozhodoval. Rozhodnutí obsahuje rovněž dvojí protichůdné poučení o odvolání: podle prvního lze proti tomuto rozhodnutí podat rozklad, podle druhého se proti tomuto rozhodnutí nelze odvolat. Podle doručky bylo toto rozhodnutí právnímu zástupci žalobce doručeno dne 25. 6. 2004.

Dne 22. 6. 2004 vydal Český báňský úřad přípis nazvaný jako *„oprava chyby v psaní podle § 47 odst. 6“* správního řádu č. 71/1967 Sb. Jeho obsahem bylo oznámení, že v rozhodnutí ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, bylo chybně uvedeno dvojí poučení o odvolání; nové znění textu je takové, že proti uvedenému rozhodnutí lze podat rozklad. Soud poznamenává, že ve spise není obsažena doručka, a ani jinak nelze zjistit, kdy a zda vůbec byl tento přípis doručen [je nutno rovněž podotknout, že správní spis je spíše nesourodou změtí listin, v nichž je jakákoliv orientace více než obtížná].

Proti rozhodnutí ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, podal žalobce rozklad. Písemnost je datována dnem 2. 8. 2004; ve spise není uvedeno prezenční razítko ani poštovní obálka, pouze žalovaný v dále citovaném přípisu ze dne 23. 8. 2004 konstatuje, že byla doručena 3. 8. t. r. V rozkladu žalobce poukazoval mj. na to, že byl nesprávně poučen ve smyslu § 54 odst. 3 správního řádu č. 71/1967 Sb. a že jeho rozklad je proto včasný.

Český báňský úřad o podaném rozkladu nerozhodl. Pouze přípisem ze dne 23. 8. 2004, č. j. 2830/I/04/138, žalobci sdělil, že rozklad je opožděný, a proto jej posoudil *„podle jeho obsahu jako návrh na přezkum rozhodnutí ČBÚ II (rozuměj rozkladem napadené rozhodnutí) mimo odvolací řízení ve smyslu § 65 odst. 1 správního řádu.“* Současně žalobci sdělil, *„že tomuto Vašemu podnětu“* ve smyslu § 65 odst. 1 nevyhovuje. V závěru písemnosti potom

konstatoval, že „*tato odpověď není rozhodnutím ve smyslu správního řádu, a proto nelze proti ní podat opravný prostředek*“.

Žalobce napadl žalobou ze dne 13. 8. 2004, podanou k poštovní přepravě dne 17. 8. 2004 a Městskému soudu v Praze doručenou dne 19. 8. 2004, obě rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 4. 5. 2004, tj. jak to, jímž žalovaný podle § 65 odst. 1 a 2 správního řádu č. 71/1967 Sb. zrušil rozhodnutí ze dne 9. 12. 2003, podle něhož pan S. N. není účastníkem řízení, tak i rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 62 odst. 1 písm. c) téhož předpisu zrušil rozhodnutí o povolení hornické činnosti.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2004 žalobě nepřiznal odkladný účinek, dále žalobu odmítl a vyslovil, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí, jimiž Český báňský úřad jednak zrušil rozhodnutí ve věci účastenství pana S. N., a jednak zrušil rozhodnutí o povolení hornické činnosti žalobce, nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního; žalobce jimi totiž „nemohl být zkrácen na právech, protože se jimi o žádných jeho právech nerozhodovalo“. Městský soud dále konstatoval, že napadenými rozhodnutími rozhodl Český báňský úřad „o odvolání účastníka správního řízení pana S. N. tak, že obě napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.“ Těmito rozhodnutími se však řízení nekončí; v důsledku zrušujícího rozhodnutí odvolacího orgánu se „žalobci vytváří prostor pro uplatnění jeho námitek v dalším průběhu správního řízení a bez ohledu na výsledek správního řízení i možnost konečné rozhodnutí správního orgánu napadnout další žalobou“.

Žalobce napadl usnesení městského soudu kasační stížností, v níž brojl proti nesprávnému výkladu § 65 s. ř. s. Žalovaný napadeným rozhodnutím zrušil pravomocné rozhodnutí OBU v Kladně, jímž bylo žalobci povoleno provádět v určitém prostoru hornickou činnost a rekultivaci dobývacího prostoru. Žalobce byl tak rozhodnutím žalovaného zasažen na svých právech, neboť o možnost dobývat označené ložisko přišel. Především z těchto důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s usnesením městského soudu. Dle jeho názoru lze napadená rozhodnutí vnímat též jako úkony, jimiž se upravuje vedení řízení ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že uvedená rozhodnutí nemají povahu rozhodnutí konečných a meritorních, není jimi zasahováno s konečnou platností do subjektivních hmotných práv a povinností žalobce; proto jsou vyloučena ze soudního přezkumu. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je důvodná.

Základní pochybení městského soudu se odvíjí od skutečnosti, že od sebe důsledně neodlišil obě žalobou napadená rozhodnutí. Povaha rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto ve věci účastenství pana S. N., je totiž odlišná od povahy rozhodnutí, kterým bylo zrušeno žalobcovo oprávnění provádět ve vymezeném území hornickou činnost. Tyto rozdíly potom mají významný dopad i do otázky žalobní legitimace žalobce.

Závěr o odmítnutí žaloby, k němuž dospěl městský soud (nikoliv však argumentace, k tomu viz dále), je akceptovatelný toliko ve vztahu k rozhodnutí Českého báňského úřadu

ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/I/04/138. Tímto rozhodnutím žalovaný zrušil postupem podle § 60 správního řádu a podle § 65 tohoto předpisu rozhodnutí OBÚ v Kladně ze dne 9. 12. 2003, upírající S. N. postavení účastníka řízení. Tímto rozhodnutím skutečně nebyla dotčena právní sféra žalobce; rozhodovalo se jím toliko o právech pana S. N. Z tohoto důvodu není žalobce legitimován k tomu, aby uvedené rozhodnutí o účastenství napadal na soudě žalobou. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost v části, v níž směřovala proti odmítnutí žaloby proti rozhodnutí o účastenství, zamítl (výrok I.).

Pokud však jde o legitimaci k žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o povolení k hornické činnosti, nemůže právní názor městského soudu z řady důvodů obstát.

V první řadě je nesprávný jeho náhled na aplikaci § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v klíčovém rozhodnutí ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, (bude publikováno v č. 8/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), vysvětlil, že ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce; na odůvodnění citovaného usnesení se v podrobnostech odkazuje. Na tomto místě lze pouze poznamenat, že doslovný jazykový výklad § 65 odst. 1 s. ř. s. – který sám vychází z překonané koncepce vztahu hmotného a procesního práva – vede k celé řadě absurdních důsledků a neřešitelných situací, a je v rozporu s ústavněprávními interpretačními východisky. Právo na přístup k soudu patří mezi práva garantovaná mezinárodními smlouvami i českým ústavním právem. Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem výslovně vyloučeno), je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou (čl. 36 odst. 2). Dopadá na něj i příkaz ústavodárce obsažený v čl. 4 odst. 4 Listiny, aby při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod bylo šetřeno jejich podstaty a smyslu, a aby taková omezení nebyla zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Mezi práva na přístup k soudu jsou mj. kompetenční výluky: proto při jejich používání je nutno vždy klást si otázku, proč zákon určitou kompetenční výlukou obsahuje, a respektovat její smysl; nepřipustný je zejména formalistický výklad, dovolávající se textu zákona proti jeho skutečnému smyslu. Z ústavních interpretačních pravidel zároveň plyne, že v pochybnostech o tom, zda žalobci svědčí právo na přístup k soudu či nikoliv, je nezbytné přiklonit se k výkladu svědčícímu ve prospěch výkonu tohoto práva.

Z tohoto základního přístupu k chápání žalobní legitimace vyplývá, že žalobce k žalobě legitimován byl.

Závěr městského soudu, že žalobce „nemohl být zkrácen na právech“, je ve vztahu k rozhodnutí, jímž bylo zrušeno jemu vydané povolení k hornické činnosti zcela neudržitelný. OBÚ v Kladně rozhodnutím ze dne 16. 1. 2004, č. j. 6356/II/03/511.4/FRI, povolil žalobci provádět v dobývacím prostoru V. hornickou činnost podle plánu otvírky, přípravy a dobývání, a schválil návrh na vytvoření finančních rezerv na sanaci a rekultivaci pozemků dotčených dobýváním v dobývacím prostoru V. Toto rozhodnutí nabylo právní moci. Na základě tohoto pravomocného rozhodnutí tedy žalobci mj. vzniklo subjektivní právo provádět ve vymezeném dobývacím prostoru hornickou činnost; takové právo žalobce před vydáním tohoto rozhodnutí neměl, ale naopak bylo teprve tímto rozhodnutím konstituováno. Pokud tedy rozhodnutí, jímž bylo povoleno žalobci provádět hornickou činnost, žalovaný zrušil, zároveň tím i zrušil žalobcovo subjektivní právo provádět hornickou

činnost v uvedeném dobývacím prostoru. Je tedy naprosto mimo jakoukoliv pochybnost, že napadené rozhodnutí se v tomto směru dotklo právní sféry žalobce. Dotklo-li se právní sféry žalobce, je k žalobě legitimován ve smyslu citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu.

Nadto nelze pouštět ze zřetele, že ústavní rozměr věci přesahuje samotné právo na přístup k soudu, jakožto složku práva na spravedlivý proces. Článek 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod mj. zaručuje každému právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Rozhodnutí, kterým žalovaný znemožnil vykonávat žalobci hornickou činnost ve stanoveném dobývacím prostoru, nepochybně do tohoto ústavně garantovaného práva zasahuje; takový zásah je přípustný jenom za předpokladu, že se děje na základě zákona a v jeho mezích. Z faktu, že rozhodnutí žalovaného se dotýká práva žalobce garantovaného článkem 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, však vyplývá další důsledek – důležitý pro úvahu o žalobní legitimaci – v podobě toho, že ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny nemůže být takové rozhodnutí vyloučeno z přezkumné pravomoci správních soudů.

Lze tedy shrnout, že rozhodnutí Českého báňského úřadu, jímž bylo zrušeno povolení k hornické činnosti, zasahuje do právní sféry žalobce, a to natolik intenzivně, že se dotýká i jeho ústavně garantovaných práv. Kompetenční výluka ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. se tak nemůže uplatnit.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda žaloba není nepřipustná podle § 68 písm. a) s. ř. s., tj. pro nevyčerpání řádných opravných prostředků. Pokud by správní řízení probíhalo v souladu se zákonem, měl správní orgán při postupu podle § 60 správního řádu č. 71/1967 Sb. opožděné nebo nepřipustné odvolání nejprve zamítnout; tento postup je nutný z hlediska právní jistoty všech účastníků řízení, jakož i proto, že v případě, v němž by odvolání – aniž by je zamítl – toliko přezkoumal z hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení nebo změnu či zrušení rozhodnutí v mimoodvolacím řízení, a dospěl by k závěru, že takové důvody dány nejsou, pak by o této skutečnosti nevydával rozhodnutí, ale věc by pouze sdělil přípisem; tím by zbavil adresáta jakékoliv možnosti ochrany, což je zcela nepřipustné. Při standardním průběhu řízení by pak odvolací orgán po zamítnutí odvolání pro nepřipustnost nebo opožděnost měl přezkoumat, zda zde nejsou důvody pro přezkum v mimoodvolacím řízení nebo pro obnovu řízení. Dospěje-li k závěru, že jsou dány důvody obnovy řízení, postoupí věc správnímu orgánu I. stupně (neboť ten – coby orgán, jenž rozhodl v posledním stupni – je ve smyslu § 63 odst. 1 správního řádu k nařízení obnovy funkčně příslušný); sám však obnovu nařídít nemůže (natož původní rozhodnutí zrušit). Správní orgán I. stupně pak musí respektovat, že řízení o obnově se rozpadá do dvou fází; k tomu konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí publikovaném pod č. 155/2004 Sb. NSS, že „*rozhodnutím o nařízení obnovy řízení (iudicium rescindens) nelze zrušit pravomocné rozhodnutí. Rozhodnutí vydané v řízení, jehož obnova byla povolena nebo nařízena, se podle § 64 odst. 3 spr. ř. ruší teprve vydáním nového rozhodnutí ve druhém stadiu obnovy řízení, tedy v řízení obnoveném (iudicium rescissorium).*“ Proti novému rozhodnutí ve věci by pak v souladu s § 64 odst. 4 správního řádu bylo možno podat odvolání či rozklad, a teprve takové rozhodnutí napadnout žalobou; nevyčerpání tohoto řádného opravného prostředku by zakládalo nepřipustnost žaloby ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s.

Tyto závěry se však s ohledem na průběh řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nemohou uplatnit. Český báňský úřad – zcela v rozporu s nastíněnými principy – odvolání pana S. N. jako nepřipustné nezamítl, nýbrž se věcí přímo zabýval z pohledu obnovy řízení. V rámci obnovy potom nejenže nerespektoval funkční příslušnost OBÚ v Kladně

k nařízení obnovy, ale navíc nebyl ani schopen od sebe oddělit dvě fáze obnovy (*iudicium rescindens*, *iudicium rescissorium*) a místo aby nejprve nařídil obnovu (proti takovému rozhodnutí by se mohl žalobce bránit podle § 63 odst. 5 správního řádu č. 71/1967 Sb.), rozhodnutí OBÚ v Kladně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí (v této souvislosti se v novém rozhodnutí bude Městský soud v Praze zabývat též otázkou, zda taková podoba výroku vůbec připadá v úvahu). V tomto kasačním rozhodnutí potom dal dvojí protichůdné poučení o odvolání (jednak že žalobce může podat rozklad, jednak že se již nemůže dále odvolat), jež se – naprosto nepřijatelně a nezákonně – snažil napravit postupem, jako by se jednalo o opravu chyby v psaní (nadto, jak bylo uvedeno výše, ze spisu nelze seznat, že by tato oprava vůbec byla komukoliv doručena; ovšem i kdyby tomu tak bylo, nic to nemění na závěru, že chybné poučení povahu písařské chyby mít nemůže). Na základě tohoto rozporuplného poučení potom žalobce jednak podal rozklad a jednak žalobu. S rozkladem se žalovaný potom vypořádal – procesně opět zcela vadným postupem – přípisem ze dne 23. 8. 2004, v němž z rozkladu učinil pouhý „*podnět*“ k přezkumu v mimoodvolacím řízení, a tomuto „*podnětu*“ nevyhověl.

Z vylíčeného skutkového stavu je zřejmé, že správní orgán se dopustil celé řady závažných procesních chyb, které podstatně ztížily žalobcovu možnost obrany. Jako základní premisa v právním státě v takové situaci musí platit, že pochybení orgánů veřejné moci nemohou jít k tíži fyzických nebo právnických osob. Žalobce pochybení správního orgánu nijak nevyvolal a ani se na nich jinak nepodílel; v jejich důsledku mu však byla do značné míry znemožněno, aby v řádném a zákonném řízení hájil svá práva. Pokud by soud v této situaci žalobu odmítl a věcně se jí nezabýval, znemožnil by tím žalobci přístup k soudu; takové rozhodnutí by tedy bylo ústavně nepřipustným odmítnutím spravedlnosti (*denegatio iustitiae*).

Dále je nutno poukázat na to, že smyslem požadavku vyčerpání řádných opravných prostředků jako předpokladu přípustnosti žaloby podle § 68 písm. a) s. ř. s. jsou principy procesní ekonomie, subsidiarity soudní ochrany a minimalizace zásahů soudnictví do správy (mající hlubší kořeny v principu dělby moci). Jestliže tedy je možno zjednat nápravu před orgány veřejné správy, měla by mít tato cesta přednost před ingerencí soudní moci. V souzené věci je však zřejmé, že žalobce již nápravy v rámci správního řízení dosáhnout nemůže: proti rozhodnutí OBÚ v Kladně – i přes protirečící si poučení – podal rozklad, avšak Český báňský úřad jej považoval za opožděný a vyřídil jej přípisem, proti němuž se žalobce nemůže na soudu bránit. Žalobci tedy nelze upřít, že by se nesnažil ve správním řízení vyčerpat všechny řádné opravné prostředky. Fakt, že o rozkladu Český báňský úřad nerozhodl, nemůže jít k tíži žalobce. S ohledem na to, že Český báňský úřad se již rozkladem zabýval, jakož i na způsob, jakým tak učinil, je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že odmítnutí žaloby a postoupení věci správnímu orgánu ve smyslu § 46 odst. 5 s. ř. s. ani žaloba na ochranu proti nečinnosti by zde nebyly efektivními prostředky nápravy. V této souvislosti nutno též podotknout, že princip procesní ekonomie a právo na soudní ochranu jsou dvě zcela nesouměřitelné hodnoty, v jejichž vzájemné konkurenci musí mít právo na soudní ochranu vždy přednost.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v části, v níž žalobce brojil proti odmítnutí žaloby směřující proti rozhodnutí, jímž bylo zrušeno jemu vydané povolení k hornické činnosti, je důvodná (viz výrok II.). Protože byl naplněn kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu v Praze v této části zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 a 3 s. ř. s.). V tomto řízení bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu a bude se

věcně zabývat rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 4. 5. 2004, č. j. 998/II/04/138, jímž bylo zrušeno rozhodnutí OBÚ v Kladně ze dne 16. 1. 2004; krom žalobních námitek posoudí též otázku, zda toto rozhodnutí nebo řízení mu předcházející netrpí vadami, k nimž soud přihlíží i z úřední povinnosti, a které odůvodňují zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí o věci (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2006

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu